Özel
Sayı: 2
[redacted]
1990
2000 TL.
(KDV DAHİL)

İŞÇİLERİN SESİ

Olağanüstü hal, sıkıyönetim ve savaş hali yasalarına karşı

İşçi sınıfı direnecek!

■ Bugün yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanmış, "Zonguldak Grevi" ve metal grevleri başlamıştır; tekstil, kağıt, hava ulaştırma, petro-kimya grevleri ise kapıdadır

■ Bugünkü krize devrimci demokratik bir müdahale yolunun yaratılması herşeyden önce, işçi sınıfının ekonomik sorunlar etrafında şekillenen mücadelesinin siyasi mücadeleye bağlı kılınmasıyla mümkündür.

■ Kendiliğinden ve ekonomik nitelikli bilincin demokrasi bilincine dönüştürülmesi ve işçi sınıfı muhalefetinin siyasallaştırılması konusunda devrimcilere düşen görev, dar gurup çıkarlarını bir kenara bırakıp birleşik toplumsal muhalefeti yaratmak için çalışmaktır.

Bazı günler vardır; kimse için bir anlam taşımaz. Sıradan birgün gibi yaşanır ve tüketilir. Bazı günler vardır; sınıflar mücadelesinde bir dönüm noktası oluşturur. Günlerce öncesinden herkes onu konuşur, o güne hazırlanır. Tüm çabalar o gün için yoğunlaşır ve o günde bu çabaların somutlanışı, o günden sonraki günleri, haftaları, ayları belirler. Bugün herkesin gündeminde başyeri alan bir gün var: 3 Ocak. Haftalardır bütün ülkenin gündeminde yer alan "Zonguldak Grevi"nden sonra herkes tarafından konuşulmaya başlanan 3 Ocak, "Zonguldak Grevi"nden ayrı bir gündem değildir. Aksine "Zonguldak Grevi"nin yaktığı meşalenin aydınlattığı Türkiye işçi sınıfının mücadelesinde özel bir dönüm noktası olmaya aday görünen ve her yerin birer Zonguldak olması amacını taşıyan bir gündür 3 Ocak...

Çünkü "Zonguldak Grevi" nasıl ülkemizde sahnelenmeye çalışılan karanlık politikaların yanıbaşında ve giderek güçlenen biçimde toplumsal muhalefetin kıvılcımlarını çakmışsa, 3 Ocak da bu kıvılcımları tüm işçi sınıfına ve toplumsal muhalefetin her kesimine yaymayı ve bütün ülkeyi bir yangına dönüştürmeyi hedefleyen bir gün olmalıdır. Kör bir maden ocağının karanlığına boğulmaya çalışılan ülkemizde Zonguldak'ta yanan madenci lambalarının ışığı, 3 Ocak'ta bütün ülkenin göklerini aydınlatmalıdır.

Uzun bir zamandır toplumsal muhalefet, gittikçe yükselen biçimlerde mücadele etmekte ve örgütlenmeye çalışmaktadır. Memurların Temmuz eylemliliklerinden sonra, yürüttükleri sendikalaşma çabası meyvelerini vermektedir. Eğitimcilerin Eğit-Sen başvurusunu, belediye memurlarının Tüm-Bel-Sen başvurusu izlemektedir. Sağlık, maliye, PTT, demiryolları, tarım-orman işkolunda sendikalaşma çabaları ise sürmektedir. Öğrencilerin merkezileşme çabalarının sonuçlanması, öğrenci örgütlülüğünü bir adım daha ileri sıçratırken, toplumsal muhalefetin ekseninde yer alan işçi sınıfı bu sonbaharla birlikte yeni bir döneme girmiştir. Görünen odur ki, toplumsal muhalefetin birleşik mücadelesi işçi sınıfı mücadelesinin etrafında şekillenecek, bu da krizin seyrini derinden etkileyecektir. Bugün yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanmış, "Zonguldak Grevi" ve metal grevleri başlamıştır; tekstil, kağıt, hava ulaştırma, petro-kimya grevleri ise kapıdadır. Küçüklü büyüklü birçok işyerindeki işçiler önümüzdeki döneme grevle girecek, kendi örgütlülüklerini sınayacak, sendikalarıyla nereye kadar gidebileceklerini öğrenecek, siyasal iktidar uygulamalarıyla yüzyüze gelecek ve bunların ne kadarını etkisizleştirebileceklerini göreceklerdir.

Emperyalizm, Kriz ve Türkiye

Bugün, uluslararası politikanın ekseninde, Sovyetlerde ve Doğu Avrupa ülkelerindeki alt-üst oluşun yarattığı boşluğun, ABD emperyalizmi tarafından çeşitli politikalarla doldurulma girişimleri yatmaktadır. Bu "Yeni Hegemonik Düzen"in oluşturulma biçiminin en dolaysız ve açık somutlanışının sahnesi ise Ortadoğu'dur. Ülkemizin de orta yerinde bulunduğu Ortadoğu labirenti.

ABD'nin Ortadoğu'da sahnelemeye çalıştığı manevralardan birinin adı "Alacakaranlık Harekatı"dır. Bu harekat projeleri, ABD emperyalizmiyle içiçe geçen Türkiye egemen sınıflarının da politikalarını belirlemekte ve ülkemiz bu alacakaranlık kuşağında boğulmaya çalışılmaktadır.

ALACAKARANLIK KUŞAĞINDA TÜRKİYE

Bugün, ülkemizdeki politikaların ekseninde, ekonomik, siyasal ve toplumsal alanlarda farklı düzeylerde içiçe geçen bir krizin yarattığı boşluğun çeşitli siyasal güçler tarafından doldurulma girişimleri yatmaktadır. Bu tipik kriz durumu, halk güçlerinin genelde güçlü örgütlenme ve politik araçlara sahip olmaması nedeniyle daha çok sistemin savunucuları arasında, siyasal temsil düzeyinde sürmekte ve halk güçlerinin sahneye çıkması oranında derinleşip boyutlanmaktadır.

Özal'ın bu iktidar olma boşluğunu doldurma ve krizi çözme yöntemi "kriz yöntemi"dir. Kriz yöntemi, egemen güçlerin -ya da bir kesiminin- olağanüstü koşullara, olağanüstü yöntemlerle müdahale etmeye çalışarak, toplumsal güçler dengesinin her türlü politikaya -özellikle şidet yöntemlerine- başvurarak kendi lehine çevirme, gündemi elinde tutma ve diğer toplumsal güçleri kendi gündemi etrafında sürükleyerek dağıtma biçimlerinde gerçekleştirilmektedir.

Özal, içiçe geçen ekonomik, toplumsal ve siyasal krizi, bu krizleri besleyen Körfez kriziyle çözmeyi hesabetmektedir. Körfez kriziyle gündeme getireceği şiddet politikalarını, bu vesileyle yürütmenin başrolü oynayacağı bir başkanlık sistemi kurmak için kullanmaya ve böylece 12 Eylül programını tamamlamaya çalışmaktadır. Bu politikalar Özal'a, uluslararası planda rahat bir manevra alanı sağlamakta; Türkiye'nin dış politikasını tamamen ABD çıkarları doğrultusunda bir savaş eksenine oturtan Özal bir yandan emperyalist güçlerin sempati ve desteğini kazanmaya çalışırken, diğer yandan da ABD yönetimiyle girdiği yakınlığı, iç politika malzemesi olarak kullanmayı amaçlamaktadır.

Irak'a karşı yaptırımları gözü kapalı uygulamaya koyan, gerici Arap yönetimlerini destekleyen

Özal, ülke içinde de TBMM'yi tekeline aldıktan sonra Anayasa Mahkemesi'ni ANAP'lılaştırmaya, yargı organlarını etkisizleştirmeye ve orduyu denetim altında tutmaya çalışıyor. İşçilere karşı TİSK'i, MESS'i, KİPLAS'ı, KAMUSEN ve TÜHİS'i ortak bir stratejiyle yönetirken, Doğu ve Güneydoğu'da kanlı uygulamalara, toplu sürgünlere zemin hazırlayan olağanüstü hali büyük kentlere yayma hazırlığı yapıyor.

Bütün bu uygulamaları Özal'ın kişisel diktatörlük özlemleriyle açıklamak yanıltıcıdır. Karşı karşıya olduğumuz her şey kişilerin ötesinde sistemin mantığının ürünüdür. Çünkü sistem, "tek adam" ve "tek parti"yi zorunlu kılmakta, bu anlamda Özal-Demirel-İnönü her yaşamsal konuda tek vücut olabilirken ANAP-SHP-DYP tek parti haline gelebilmektedir. Özellikle krizden çıkış yolları tartışılırken ANAP-SHP-DYP düzenin yeniden onarılması yönünde birleşmekte, fakat bunun gerçekleşme biçimlerinde ayrılmaktadırlar.

Özal'ın kriz uygulamalarına ve başkanlık sistemi kurma girişimlerine muhalefet partileri kendi güç alanları daraldığı ölçüde karşı çıkmakta, krizden demokratik bir çıkış, halk güçlerinin sıkıntılarını çözme gibi kaygılar taşımamaktadırlar. Özal'ın kriz politikaları kendi alanlarına dokunduğu ölçüde "sine-i millet"e dönme çağrıları yapmakta ve bir erken seçimi gündeme getirme manevralarına girişmektedirler. Varolan iktidar boşluğunu bir erken seçim kanalıyla kendileri doldurmaya çalışmakta bunun için de "milletin sinesini"kullanmayı, böylece yükselen toplumsal muhalefetin dinamiklerinin kendi kanallarına akmasını sağlamayı düşünmektedirler.

Ordunun bu boşluğu müdahalesi muhtura gücünde bir istifa dilekçesiyle gündeme sokulmuştur. Ordunun bu müdahale biçiminin, ağırlıkla Körfez krizi etrafında ortaya çıkmasının ordunun barışçılığı olarak yorumlanması ciddi bir yanılsamadır. Yıllardır Doğu'da ve Güneydoğu'da bir iç savaşın vurucu gücü olan ordunun, barışçı bir politikadan yana olduğunu düşünmek safdilliktir. Bu müdahalenin kaynağında iktidar boşluğunun Özal tarafından doldurulmasının ordunun etki alanında yaratacağı daralmalara karşı bir tepki, ANAP uygulamalarının çeşitli egemen siyasal kesimlerde doğurduğu hoşnutsuzlukları kucaklamaya çalışan bir atak, özelikle işçi sınıfı ve kamu çalışanları başta olmak üzere bütün halk kesimlerinde mayalanan toplumsal muhalefetin önünün kesilmesini amaçlayan bir girişim düşüncesi yatmaktadır. Özal'ın kriz politikalarına karşı atağa geçen güçler sadece parlamenter muhalefet ve ordu değildir. Tekelci burjuvazinin bir kesimi, geleneksel devlet bürokrasisinin temsilcileri çeşitli biçimlerde bu tepkiye katılmaktadırlar. TÜSİAD'ın irticayı hedefleyen eğitim semineri, MİT'in, polis örgütü ve İçişleri Bakanlığı'ndaki şeriatçı akımların etkileri konusunda verdiği brifing, öğretim üyelerinin laiklik gösterileri Özal'a karşı burjuvazi ve devlet içinden yükselen muhalif sesleri açığa çıkarmaktadır. Laik cephe biçiminde şekillenen bu tepkiler, kontrgerilla tartışmalarında ve savaş konusunda köşeye sıkışan generallere puan kazandırırken, gerçek bir toplumsal muhalefetin eksenini sınıfsal motiflerden, laik-şeriatçı cephe çatışmasına yöneltme çabasını içinde taşımaktadır. Bu iktidar boşluğunaTürk-İş de bulunduğu yerden müdahale etmeye çalışmakta ve hiçbir zaman gerçek anlamda uygulamaya koyamayacağı genel grev sopasını sallayarak erken seçim kervanına katılmaktadır. Bir günlük işe gitmeme kararıyla genel grev sloganının içini boşaltmaya çalışan Türk-İş, bir hükümet değişikliğiyle düzenin yeniden üretilmesini amaçlamakta ve rolünü böylece üstlenmeye çalışmaktadır.

Siyasal düzeydeki bu kamplaşma, krizin derinleşmesini, ABD emperyalizmi ve tekelci sermayenin çkarlarına halel getirmeden bu krizi çözmeye yönelik girişimler arasındaki bir kamplaşmadır. Sahnenin "dış aktörü" ABD ise çeşitli siyasal, diplomatik ve ekonomik manevralarla derinleşmekte olan krizi, bir yandan Özal eliyle çözmeye,diğer yandan da başka alternatiflerin kanallarını yaratmaya çalışmaktadır. Özal'a övgüler düzerken, muhalif güçlerle de köprüler kurmakta, Zonguldak'ta incelemelerde bulunmakta, Doğu ve Güneydoğu'daki her gelişmeyi yakından izlemektedir.

ABD'nin bu çok yönlü politikaları Türkiye'deki gidişin yaratacağı gelişmelerden duyulan kaygının açık bir ifadesidir. Çünkü her alacakaranlıkta karanlık ve aydınlık içiçedir. Bir alacakaranlıktan kör karanlığa mı yoksa şafağa mı geçileceği gerçek bir sınıf mücadelesinin dinamikleriyle belirlenen bir olgudur.

KRİZE MÜDAHALENİN İKİ YOLU

Derinleşen krize müdahale etmenin iki ana yolu vardır. Bu yollardan birincisi, egemen sınıfların politik tercihlerinin çerçevesinde, sermaye çevrelerinin kurumlarıyla ve siyasal iktidar dolayımıyla toplumsal muhalefet güçlerinin şiddet yoluyla dağıtılıp boğularak ve/veya kısmi makyajlarla içerilerek gerçekleştirilmesidir. Toplumsal kutuplaşmanın sınıf mücadelesi ekseninden tali ayrımlara taşınması ve böylece halk ile oligarşi arasındaki çelişmenin üstünün örtülmesi amacını taşımaktadır.

Sonuçta düzen içi makyajlarla, erken seçim ya da kısmi düzenlemelerle krizin konjonktürel dinamiklerinin yokedilmesi ve halkın demokratik hak ve özgürlük istemlerinin görmezden gelinerek krizin "bitirilmesi" hedeflenmektedir.

İkinci müdahale yolu demokratik olan yoldur. Mevcut krize tüm emekçi kitlelerin, demokratik hak ve istemleri çerçevesinde kendi öz 'örgütleriyle müdahale etmesi, halkın yaşamsal sorunlarının köklü çözümlerine hizmet edecek demokratik mevzi kazanımlarının yaratılması ve siyasal çatışmanın egemen sınıflar içi kutuplaşmalardan, oligarşi ve halk arasındaki çelişme eksenine çekilmesi amacını taşımaktadır. Bunun biçimi güncel taleplerin kucaklanıp yükseltilmesi ve bu taleplerle, tarihsel-sınıfsal talepler arasındaki bağın kurulmasıdır.

Bugün mevcut krize demokratik bir müdahale yolunun yaratılması, emekçi halkın kendi gücüne dayanan örgütlülüklerin yaratılıp geliştirilmesi; ekseninde işçi sınıfının bulunduğu birleşik toplumsal muhalefetin, devrimci demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi ve Türkiye'nin her köşesinin birer Zonguldak haline getirilmesi ile mümkündür.

Bu nasıl olacaktır?

İşçilerin ekonomik sorunlardan kaynaklanan muhalefeti, sorunların kapsamından dolayı çok genel bir hal almış ve bir "genel grev" sloganı her kesim tarafından telafuz edilir olmuştur. İşçi sınıfının bugünkü gerçeklerinden bir diğeri ise, sınıfın kendi örgütlülüklerinin zayıf olması ve daha çok sendikalar çerçevesinde sıkışıp kalmış olduğudur.

Bugünkü krize devrimci demokratik bir müdahale yolunun yaratılması herşeyden önce, **işçi sınıfının ekonomik sorunlar etrafında şekillenen mücadelesinin siyasi mücadeleye bağlı kılınmasıyla mümkündür. Bu da, sendikalar çerçevesinde sıkışıp kalan örgütlülüklerin, İşyeri Komite ve Konseyleri temelinde yükselen gerçek örgütlülükler haline dönüştürülmesi ve sınıfa işyerlerinden sendika üst yönetimlerine dek uzanan bir söz, karar, denetim yetkinliğinin de kazandırılmasıyla gerçekleştirilebilir.** Halkın kendi örgütlülüklerinin, ortak sorunlar etrafında biraraya getirilmesi ve geniş halk kesimlerini bağrında toplayan bir mücadele hattının izlenmesi kaçınılmaz bir görev olarak tüm devrimci-demokrat güçlerin önünde durmaktadır.

Başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal muhalefetin tüm kesimleri bu döneme siyasi duyarlılığı büyük ölçüde artmış olarak girmektedir. Ama bu siyasi duyarlılığın kendiliğinden siyasi bilince ve giderek siyasi mücadelenin ortak iradesine dönüşmesi beklenmemelidir. Bu noktada devrimcilere, sosyalistlere büyük görevler düşmektedir.

Kendiliğinden ve ekonomik bir bilincin dönüştürülmesi ve işçi sınıfı muhalefetinin siyasallaştırılması konusunda devrimcilere düşen görev, tehlike ve başarıyı içiçe taşımaktadır. Sosyalistler eğer bugünün somut koşullarını, sınıfla sosyalistler arasındaki açıklığı doğru tahlil edemez ve doğru politikalar uygulayamazlarsa, işçi sınıfının nesnel olarak gelişen devrimciliği gericileşecek ve sendikalar çerçevesine daha da çok sıkışacaktır. Bugün tüm sosyalist çevreler, işçi sınıfı üzerine projeleri olan tüm devrimci-demokrat güçler, dar grup çıkarlarını bir yana bırakıp toplumsal muhalefetin ortak sorunları etrafında biraraya gelmek ve işçilerin örgütlü gücünü yaratmak için çaba göstermek zorundadır.

Toplumsal muhalefetin ve işçi sınıfının ekonomik-demokratik örgütlenmeleriyle devrimci örgütlenmeleri birbirine karıştırmadan, kafalardaki programları sınıfa dayatmadan, işçileri memurları, halkın tüm kesimlerini kendi sorunları etrafında yakalayıp işe buradan başlamak ve toplumsal mücadeleyi siyasal istemler doğrultusunda dönüştürmeye çalışmak gereklidir.

Zonguldak madencilerinin direnişini tüm ülkeye yaymak, metal, kağıt, tekstil işçilerinin grev ve direnişlerine sahip çıkmak; tüm işçi sınıfını kucaklamak gereklidir. Memurların sendika istemlerini yükseltmek, 657 zincirinin parçalanması için çaba göstermek; üniversitelerin mücadelesini desteklemek gereklidir. Toplumsal muhalefetle onların olduğu alanda buluştuktan sonra durmamak, işçilerin sadece Türk-İş ve "muhalefet" partilerinin "genel grev" sloganının peşine takılmalarına müdahale etmek, gerekirse sendika bürokrasilerine rağmen fabrika fabrika, işkolu işkolu grevleri yükseltmeye çalışmak ve tüm ülkenin bir Zonguldak haline gelmesi için uğraşmak gereklidir.

İşçilerin, memurların, toplumun tüm muhalif kesimlerinin içinde bulundukları krizi, kısmi ekonomik kazanımlarla aşma isteklerini birleştirmek ve mücadeleyi siyasi boyuta sıçratmak gereklidir. Yani **işçilerin, daha fazla ücret taleplerinin, memurların daha yüksek zam arayışlarının tüm anti-demokratik uygulamalara karşı birleşik bir mücadeleye dönüştürülmesi gerekmektedir.** İşçilerin zamla birlikte toplu sözleşme sisteminin ilgası ve Anayasa'nın demokratikleştirilmesini, memurların toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı; öğrencilerin YÖK'ün kaldırılması, özgür ve demokratik üniversite; velhasıl, örgütlenme ve direnme hakkını yok eden 12 Eylül uzantılarının külliyen yokedilmesi istemleri doğrultusunda birleşik mücadeleyi yükseltmeleri için çaba gösterilmeli ve devrimci demokrasi mücadelesinin, bu hatta sürdürülmesi sağlanmaladır. Bu mücadeleyi gerçekleştirecek örgütlülüklerin yaratılması için azami çaba gösterilmelidir.

3 OCAK DİRENİŞİ DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE DÖNÜM NOKTASI OLMALIDIR.

İşçi sınıfının üretimden kaynaklanan güçlerinin dayatmasıyla ve "Zonguldak Grevi"nin ateşlemesiyle gündeme gelen 3 Ocak'ın, tam da bu kararı alan Türk-İş tarafından içeriği boşaltılmaya çalışılmaktadır. Genel bir direniş günü olması gereken 3 Ocak, pijamalarla evde oturulan genel bir eylemsizlik haline dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Türk-İş'in bu tavrı, işçi sınıfının mücadelesini evlere hapsetmek ve alanlara taşınmasını önlemek amacını gütmektedir. Böylece bütün işçi sınıfı içinde genel kabul gören "genel grev" sloganı geçiştirilmeye çalışılmaktadır. Siyasal iktidar baskı ve tehdit aracılığıyla, işçi sınıfını sindirmeyi ve yükselen mücadeleyi yoketmeyi hedeflemektedir. Savaş hali ve olağanüstü hal uygulamalarını gündeme getirerek ülkeyi emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda bir diktatörlükle yönetme çabasını gütmektedir. Ülkemiz emekçi halkların kanıyla, canıyla beslenecek emperyalist bir savaşa sokulmaya çalışılmakta ve böylece ülkemizin geleceğine ipotek konmak istenmektedir.

Bundan dolayı 3 Ocak, sadece tıkanan toplu sözleşme ve grevlerin çözülmesi amacını taşımamalı, genelde uygulanmaya çalışılan egemen sınıf politikalarını etkisizleştirmeyi hedeflemelidir. Bundan dolayı 3 Ocak, sadece işçilerin değil toplumsal muhalefetin bütün kesimlerini kucaklamalı ve alanlara taşınmalıdır. 3 Ocak direnişi, o günle sınırlanmamalı, savaşa karşı, olağanüstü hale karşı, Kürt halkına uygulanan sürgün ve k[illegible]lara karşı kalıcı demokratik mevziler kazanılıncaya kadar, emekçi halkların talepleri karşılanıncaya kadar, 12 Eylül'ün bütün faşist uygulamaları yokedilinceye kadar sürekli hale getirilmelidir. 3 Ocak'ta her yer Zonguldak olmalı, heryer Zonguldak olana kadar her gün 3 Ocak haline getirilmelidir.

Şiarımız, demokrasi için halkların birleşik direniş mücadelesini yaratmak ve yükseltmektir.

3 OCAK DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNDE BİR İVMEDİR!

İŞYERİ VE GREV KOMİTELERİNİ OLUŞTURALIM, GREVLERİ VE DİRENİŞLERİ YAYGINLAŞTIRALIM!

Sahibi: Çetin UYGUR, Yazı İşleri Müdürü:Soner KIZILKAYA, Adres: Prf Kazım İ.Gürkan Cad. Hüdaverdi Han 3/5 Cağaloğlu - İST.Tel: 528 16 73, Basıldığı Yer: SERLER Matbaası